zvon de glasuri care vorbeau toate deodată. Fetița prinse cîteva cuvinte:

— Unde e scara cealaltă?

— N-am adus decît una!

— Las' că are și Floarea una... Hei, Floarea! Ad-o încoa', fată!

— Rezemați-le aci, în colțul ăsta!

— Ba legați-le mai întîi, că altfel nu ajung nici pînă la jumătate!

— Las' că ajung! Nu mai face atîtea mofturi!

— Ei, Floarea, prinde frînghia!

— Oare o să țină acoperișul?

— Bagă de seamă... Olanele sînt cam slobode! Uite, una cade!

— Ferește capul! (Alice auzi cum se sparge ceva).

— Ei, cine a făcut treaba asta?

— Cred că Floarea!

— Unul din voi să coboare pe coș! porunci iepurele.

— Pe mine nu mă prinzi!

— Ba tu!

— Ei, vezi, chiar asta n-o mai fac!

— Să coboare Floarea! îl auzi iarăși pe iepure spunînd.

— Hei, Floarea! Stăpînul spune să cobori tu! strigară m multe glasuri.

„Deci, Floarea va trebui să coboare pe coș, își spuse Ali Pare că toate se sparg în capul Floarei. N-aș vrea să fiu în cul ei, pentru nimic în lume! Coșul ăsta e foarte strîmt, piciorul tot cred că am să-l pot mișca."

Își trase afară piciorul din coș, cît putu, și aștep Deodată auzi un animal mititel (nu fu în stare să ghicească animal anume era) zgîriind pereții coșului, chiar deasupra

— Asta e Floarea, își spuse fetița. Lovi tare cu piciorul așteptă să vadă ce se întîmplă.

Cel dintîi lucru pe care-l auzi fu un cor de glasuri care striga

— Vine Floarea!

Apoi se auzi numai vocea iepurelui:

— Hei, voi de lîngă gard, prindeți-o!

Urmă o tăcere, după care se auziră din nou glasuri:

— Țineți-i capul în sus!

— Turnați-i rachiu pe gură!

— N-o înăbușiți!

— Cum a fost, fato?

— Ce ți s-a întîmplat? Povestește-ne pe larg!

În sfîrșit se auzi un guițat ușor. („Asta trebuie să fie Fl rea" gîndi Alice.)

— Zău dacă știu! Nu-mi mai dați! Mă simt mai bine... I sînt prea uluită ca să pot povesti... Atîta știu că deodată a să ceva în sus, ca un vasilache, și m-am pomenit țîșnind aido unei rachete!

— Chiar așa ai și țîșnit, drăguțo! se auziră cîteva glasu

— Trebuie să dăm foc casei, spuse iepurele.